Ч. 188. Второк 6 вересня (24 серпня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Доповняючі вибори в Стрийщинї. — Вислід з'їзду в Зальцбурзї. — Хорвати в Триєстї. — З торжеств в Цетиню. — З Фрідберга. — Можливий подїл Марокка.

Завтра, ві второк дня 6. с. м. відбуде ся в Стрию доповняючий вибір посла до краєвого сойму з куриї громад сільских на місце др. Евгена Олесницкого, котрий зложив мандат. Кандидатом Русинів єсть др. Евген Петрушевич, адвокат в Сколю і посол до Ради державної. Против сеї кандидатури висунено кандидатуру др. Александра Савюка, адвоката в Сяноцї.

В часї з'їзду міністрів ґр. Еренталя і Сан Джуліяно в Зальцбурзї говорено богато також і про реґуляцию австрийско-італїяньскої границї, а ґазета „Popolo Romano“ виступила навіть з жаданєм бодай якогось малого управильненя границї. На то заявляють в міродайних віденьских кругах: У Відни звістно, що на конференциї в Зальцбурзї була межи ґр. Еренталем а Сан Джуліяном бесіда, щоби па будуче пограничні непорозуміня і пригоди, яких годї уникнути, залагоджувати на будуче в той спосіб, щоби то не викликувало ніякого огірченя. Конкретної конвенциї не заключено; думають однак, що на основі угоди обох міністрів вийде до австрийских і італїяньских властий пограничних приказ, щоби на будуче такі події залагоджувати в мирній дорозї. О якімсь управильненю границї межи Австриєю а Італїєю тут не знають нічогісенько.

З Триєсту доносять нинї: Вчера в полудни прибула тут хорватска прогулька робітнича стоваришень з Полї в гостину до тутешної словіньскої організациї робітничої. Позаяк Італїянцї протестували против сеї гостини і побоювано ся розрухів, зарядила полиция средства осторожности. „Народний Дім“ окружено кордоном полициї. Товпа Італїянців старала ся кордон розірвати, але полїция не допустила до того. Громади Італїянців сували ся відтак улицями. Вибито шиби в трох словіньских заведенях і в каварни „Мінерва“, котра єсть власностию Словінця. В каварни порозбивано меблї. Прийшло також до кількох поменших бійок і покалїчено кілька осіб; 10 осіб арештовано.

З Цетиня доносять: В суботу перед полуднем відбуло ся в правительственнім будинку врученє королеви Николаєви российскої маршалківскої булави в присутности всіх членів двору, грецкого наслїдника престола кн. Константина та инших гостий короля, дипльоматичного тіла, міністрів 50 российских офіцирів маринарки та по однїй компанії российских моряків і чорногорскої піхоти з музикою.

Вел. кн. Николай Николаєвич вручив королеви тяжку золоту, дорогими каменями висаджену булаву і виголосив при тім коротку промову. Король дякуючи, зазначив, що то найвисше відзначенє, надане єму царем российским, відносить ся не лиш до него самого але й до лицарских его Чорногорців, з котрими буде его дїлити, бо спільно з ними витревав при славіньскій гадці і традицийній звязи з Росиєю. Король і Чорногорцї приймають з подякою від российского царя відзначенє. Король закінчив свою промову окликом в честь царя Николая, царскої родини, православної Росиї і хороброї армії та маринарки. Оклик той повторили присутні а музика заграла імн российский. Вел. кн. Николай підніс оклик в честь российского ґенерал-маршалка, короля Николая.

---

5)

Три пригоди

ШЕРЛЬОКА ГОЛЬМСА

(З анґлійского — Конана Дойлє).

(Дальше).

О назначенїй порі зійшли ся оба панове разом, але зробило ся три на четверту, заким мій приятель явив ся. Коли він увійшов, побачив я зараз по его мінї, що єму его намір пощастив ся.

— Щож нового, Ляпере?

— Маємо вже слугу.

— Знаменито, а я маю тамтих других.

— Що — зловили!? — крикнули ми всї три разом.

— То нї, але я знаю, хто они. Того чоловіка, що називав себе Блєсінґтоном, знають на полициї дуже добре а его убийників так само. Они називають ся Бідль, Геврард і Моффат.

— Тота ватага розбишацка, що обрабувала Вортінґдонів банк — крикнув Ляпер здивований.

— Тота сама — сказав на то Гольмс.

— То Блєсінґтон не був хто инший лиш Суттон.

— А вжеж.

— Ну, коли так, то все ясне як сонце.

— Ми, Трівляєн і я, подивили ся зовсім змішані оден на другого.

— Ви чей чули про ту велику крадїж в банку Вортінґдона — сказав Гольмс; — пятьох злодіїв брало в тім участь, тих чотирох і пятий іменем Картрайт. Дверника Тобіна убили і злодії забравши сім тисячів фунтів, втекли. То стало ся було в 1875 р. Всїх пятьох зловлено, але не можна їм було нїчого доказати. Аж ось той Блєсінґтон чи Суттон, найгірший з цілої ватаги, став ся зрадником. На основі того, що він зізнав, дістав ся Картрайт на шибеницю а з прочих трох, дістав кождий пятнайцять лїт криміналу. Їх недавно тому випустили, на кілька лїт скорше як були засуджені а они не мали нічо пильнїйшого, як лиш вишукати зрадника і зімстити ся на нїм за смерть товариша. Їх обі перші проби дістати его в свої руки не удали ся, але за третим разом осягнули свою цїль. — Отже розумієте тепер, пане доктор, чи можу дати вам ще якесь поясненє?

— Ви нам все дуже докладно пояснили — сказав Трівляєн. — Здає ся, що він того дня, коли був так дуже роздразнений, вичитав в ґазетах, що їх випустили.

— Розуміє ся. То, що він плїв о вломі, то була лиш чиста видумка.

— Але чому він вам не звірив ся?

— Хотів, видко, доки лиш можна, таїти перед цілим сьвітом, хто він є поправдї, бо знав дуже добре, що его давні товариші готові пімстити ся. Длятого й крив ся зі своєю соромною тайною. А всеж-таки право взяло би було в свою оборону і такого нужденного чоловіка як він. Так то так, Ляннере, закон не завсїгди може оборонити переслїдуваного в хвили небезпечности, але меч справедливости готов завсїгди за злочин пімстити ся.

*

Отсе єсть тота дивна істория доктора при ул. Брука і его пацієнта. Полиция не знайшла анї слїду по убийниках з тої ночи; здогадують ся, що они були між тими пасажирами на анґлійскім пароходї „Нора Креїна“, котрі потопили ся, коли той корабель перед кількома роками розбив ся коло портуґальского побережа кілька миль на північ від Опорго. Поступоване судове против слуги треба було з браку доказів застановити і убийство при ул. Брука позістало тайною.

2.

Морский договір.

До моїх найлїпших товаришів за шкільних часів належав хлопець іменем Персі Фельпс; ми були в однїм віцї, але він був о дві кляси висше від мене. Задля своїх великих здібностий діставав він що року нагороди, які школа мала до розданя, а ще при відходї здав іспит так знаменито, що одержав стипендию, при помочи котрої міг з відзначенєм кінчити свої науки на університетї в Кембрідж.

Пригадую собі, що він мав знатних свояків, льорд Гольдгерет, славний посол консервативної партиї був его вуйком. То знали ми вже малими хлопцями, але то Фельпсови в школї нїчо не помагало; то було для нас лиш

Відтак офіцири і войско передефілювали перед королем.

В дальшім ході торжества положено угольний камінь під нову катедру, котру буде цар Николай. По скінченю церемонії король виголосив бесіду, в котрій висказав подяку цареви за великодушний дар. Король Николай надав росийскому послови в Цетиню, Арсеневи великий хрест ордера „Данила".

До якого степеня чорносотенно - націоналістична партия запанувала нині в Росиї, можна зміркувати з того, що она має нині майже безпосередний вплив на царя і єго родину. Як звістно, цар вибрав ся з родиною до замку Фрідберґ в Гесиї головно для поратованя здоровля цариці, котра ніби то має бути на серце і на нирки хора. Тимчасом, як показує ся, цариця єсть лиш нервово хора. Двірска партия однак вмавляла в царицю тяжку хоробу, щоби в той спосіб не допустити до того, аби цар і цариця сходили ся з ширшим сьвітом. Та й тепер коли царска пара приїхала до Фрідберґа, прибочний лікар цариці, котрий заходами націоналістичної партиї дістав ся на се становище, старав ся всіма силами недопустити таких заграничних лікарів, котрі би обєктивно осудили хоробу цариці. Взагалі націоналістична двірска партия старає ся всіма силами о то, щоби крім неї ніхто не мав впливу на царя і царицю. — Як зачувати, лагодять социялісти велику демонстрацию против гостини царя в Німеччині.

Анґлійска праса зачинає поруш̆увати не то вже можливість але потребу поділу Марокка. „Morning Post" довідує ся з Танґера, що невдоволяючий внутрішний стан Марокка стягнув на себе увагу всіх інтересованих в Марокку держав так, що постановлено небавком змінити дотеперішний status quo.

Договір в Альґезіраз обовязує доси лиш надморскі сторони а у внутрі краю панує повний хаос. Здає ся длятого, що прийде до поділу Марокка. Річ проста, що Франция буде жадати для себе найбільшої части. Німеччина дістане вуглеву стацию на Середземнім мори, Ішпанія дістане порт Аґадір а Анґлія зі взглядів стратеґічних забере порт Танґер.

Новинки.

Львів, дня 5-го вересня 1910.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер просьвіти іменував заступника директора мужескої учительскої семінариї в Заліщиках, дра Тадея Мандибура, директором женьскої учительскої семінариї у Львові. — П. Намістник переніс лікаря повітового, дра Макса Мозлера з Борщева до Перемишля. — Президент галицкої Дирекциї почт іменував почтмайстра Симона Зоннентaля старшим почтмайстром в Дрогобичи для уряду ч. 2.

— Віцепрезидент кр. Ради шкільної п. Дембовский з причини виїзду в справах урядових не буде приймати в середу дня 7 с. м.

Отворенє вистави в Жовкві. В присутности Їх Ексц. п. Мініcтра Дулємби, п. Намістника дра Бобржиньского і п. Маршалка кр. гр. Стан. Баденія і инших достойників відбуло ся минулої пятниці о 10 годині рано торжественне відкритє рільничо-промислової вистави в Жовкві, що містить ся в будинку „Сокола" і кільканайцяти павільонах. Презес вистави, маршалок повіта, Стефан Козїцкий, зазначив на вступі своєї промови, що в праци около устроєня вистави взяли ревну участь не лиш Поляки але й Русини, а коли вистава не стоїть на тім уровени, на якім повинна стояти, то винен тому лиш короткий чотиро-місячний час. Теперішна вистава єсть вислідом горячкової роботи не лиш в жовківскім але й в равскім повіті. Єсть то від непамятних часів перша в сім історичнім місті вистава а ціль еї то скріплене в нас довіря у власні сили, пошановок для себе самих. Нехай она учить нас поборювати ту нужду, до якої нас довели всілякі відносини і так болючі для нас історичні моменти. — Повитавши відтак гостий звернув ся п. Козїцкий до гр. Андрія Любомирского з просьбою, оголошене вистави за отверту, а до бурмістра, щоби іменем міста взяв її в опіку.

Кн. Любомирский висказавши в своїй промові желанє, щоби вистава була для суспільности педаґоґічно виховуючою акциєю для ствердженя, що зроблено в краю на поли рільництва і промыслу оголосив виставу за отверту, а тоді відозвали ся сальви моздірів а хор „Сокола" відспівав кантату Мендельсона. По огляненю вистави відбуло ся сніданє у старости п. Коритовского, в котрім взяли участь між иншими: Їх Ексц. пп. Міністер, Намістник і Маршалок кр., інші замісцеві гості, дирекция вистави і заступник бурмістра міста Жовкви др. Мацюльский.

— Поворотні білєти. З днем 1 вересня с. р. заведено на шляху Львів-Белзець-Томашів поворотні білєти II і III кляси з 3-дневною важностию а в реляциях: Львів-Жовква і на відворот, Рава руска - Жовква і на відворт. Ціни тих білєтів суть слідуючі: Львів-Жовква II кл. 4 K 10 с., III кл. 2 K 10 с.; Рава Руска-Жовква II кл. 4 K, III кл. 2 K. — Білєти сї можна набути в касах особових на головнім дворци у Львові, Жовкві і Раві рускій а також в бюрі міскім ц. к. держав. зелїзниць у Львові (Пасаж Гавсмана).

— Огні. Дня 28 серпня вибух великий огонь в селі Івачові зборівского повіта і знищив 37 загород селяньских з 57 будинками. Згоріло також богато необезпеченового збіжа. Шкода виносить около 40.000 K, з чого 16.000 було обезпечених в краківскім товаристві, решта в „Дністрі", а три господарі не були зовсїм обезпечені. Огонь був майже неможливий, бо вихор перекидав огонь з хати на хату. Причина огню незвістна.

— Обкрадене робітника. На інспекцию поліциї зголосив ся онегди робітник Андрій Сопків, вертаючий з Прус, і просив, щоби єго відставлено шупасом до Чорнокінець великих гусятиньского повіта, бо вертаючи з роботи навіть не добачив, як єму на двірци якийсь злодій витягнув всї гроші в сумі 20 K.

— Шпиґуньства без кінця. Здає ся, що шпиґуньство в користь Росиї в Галичині мусить представляти не злий інтерес, коли мимо того, що вже тілько шпиґунів дістало ся до арешту і тепер там покутує або дожидає засуду, все ще знаходять ся нові, котрих кортить зробити в Галичині інтерес і лізуть до неї як мухи до меду. Лише що перед кількома днями арештовано в Бродах Володимира Захарова, урядника зелізничого з Радивилова і відставлено до Золочева, як ось вже попав ся в руки поліциї вже й другий, якийсь Іван Ворфолюк, званий Яськом Басуньом, пачкар із Суходіл, місцевости положеної за кордоном при шляху зелізничім межи Бродами а Радивиловом.

Але мабуть „грубу штуку" удало ся зловити станиславівскій поліциї. Ві второк дня 29 серпня приїхав нічним поїздом з Гусятина якийсь панок, котрий видав ся патролюючому на пероні аґентови поліцийному підозрілим. Паном той пішов до міста і зайшов до нічного шинку Арона Цанка і там зажадав гостинної комнати та ляг спати, не знаючи, що крок в крок за ним ішов станиславівский Шерльок Гольмс. Коли вже заснув аґент увійшов до середини і збудив єго та зажадав, щоби він виле́ґітимував ся. Незнакомий страшно змішав ся і зачав викручувати ся а тоді аґент єго арештував і відставив до комісарияту поліциї.

одною причиною більше, що ми на площи для забав тим більше за ним уганяли або коли лучала ся нагода до того, кидали єму великим мячем в ногу.

То все очевидно змінило ся, коли він в сьвіт пішов. Я зачув ще лиш чутку, що він заходами впливових осіб одержав добре становище в уряді для справ заграничних, до чого мав особливо велику здібність; відтак стратив я єго з очий на довгі літа, аж одного дня пригадав ся він мені слідуючим листом:

Браєрбрі, Вокінг.

Мій любий Ватсоне!

Без сумніву пригадуєш собі ще із шкільних часів Фельпса, званого „пуголовицею", котрий був в пятій клясі, коли ти ходив до третої. Може бути, що ти й довідав ся, що мій вуйко виcтарав ся мені о посаду в уряді для справ заграничних. Се почестне і довірочне становище займав я від давна, але страшне нещасте знищило одним замахом цілу мою будучність.

За далеко би то завело, як би я хотів Тобі письменно розповісти ціле моє нещасте; коли згодиш ся на мою просьбу, то й без того довідаєш ся все подрібно з моїх уст. Я лише що видужав з нервової горячки, що мене прикувала була до ліжка і я все чую ся досить слабим. Чи не міг би ти мене відвідати і спонукати свого приятеля Гольмса, щоби він з тобою прийшов? Я хотів би почути єго погляд в одній справі, мимо того, що поліция каже, що то все пропало і не дасть ся нічого зробити. Прошу, приведи єго як найскорше; кожда мінута єсть для мене вічностию, доки жию в тім страшнім напруженю. Скажи єму, що то не доказ браку довіря, коли я аж тепер питаю єго о раду; я від часу того удару судьби був як приголомшений. Тепер я вже трохи прийшов до себе, але майже не маю відваги подумати о тій історії, бо боюся, щоби не заверпуло ся. Не чую ся ще на стілько сильним, щоби самому писати і яущу отсї стрічки диктувати.

Правда, що прийдеш до свого приятеля, до свого давного товариша шкільного.

Персі Фельпса.

В тім способі просьби, щоби я привів до него Гольмса, було щось так безрадного і трогаючого, що я готов був все зробити, щоби лиш сповнити єго бажанє. Але я знав і Гольмса досить добре, щоби бути певним того, що він як найрадше був до того готовий, щоби коли потреба виконати свою штуку. Отже я постановив зайти безпроволочно до него і вже в годину по сніданю увійшов я до мого давного помешканя при улици Пекарскій.

Шерльок Гольмс сидів коло якогось побічного стола і робив хемічні досліди, варив щось над ґазовою полуминею, гонив з того пару а парогонені каплі пускав до якоїсь посудини, в котрій могло міcтити ся може яких два літри. Коли я увійшов, він ледви подивив ся на мене; видко що дослід, який робив, був дуже важний. Я сїв собі коло него і ждав, аж він покінчить свою роботу. Наконець приступив він до мене з готовою вже течию у фляшинці, а в правій руці держав пасочок лякмусового паперу.

— Приходиш, Ватсоне, якраз в критичній хвили — відозвав ся він. — Як отсей папір задержить свою синю краску, то все добре; але як він почервоніє, то пропало одно людске житє. Він умочив той паперець а він став зараз брудно червоний. — Гм, я то собі зараз подумав — сказав він. — За хвильку буду тобі служити, Ватсоне. Возьми собі тютюну з перского вистуцпа. — Він сїв собі коло свого пульта і написав кілька депеш та передав своєму малому слузі. Відтак сїв собі на крісло, що стояло напроти мене, заложив свої довгі, тонкі ноги одну на другу і заложив руки на колїна.

— Дуже звичайне, мале убийство — сказав він. — Ти приносиш мені мабуть щось ліпшого, Ватсоне. Щож там такого?

Я подав єму лист, котрий він прочитав з великою увагою. — Богато з него не можна довідати ся, як мені здає ся — сказав він.

— Так добре як би й нічого.

Але мене інтересує саме письмо.

— То не єго власне.

— Тож то й є. То якась женщина писала сей лист.

— Борони Боже, то мужеске письмо — сказав я.

(Дальше буде.)

Тут переведено перше слідство, котре однак довело лиш до того, що арештований зізнав, що називає ся Іван Експозіто, єсть з походженя Італіянцем але родив ся в Одесі і там перебуває. Дальше слідство викрило однак, що в руки поліциї попала ся „груба штука“, шпигун першої кляси. Той Експозіто — поліция припускає не без причини, що се єсть фальшиве прозвиско — єсть сотрудником войскового департаменту міністерства справ заграничних а рівночасно стоїть на услугах варшавскої охрани, котра зачисляє его і наипадібнійших своїх сил. Він говорить знаменито по российски, по італіяньски, францускі і по нїмецки а навіть по трохи і по польски.

Експозіто приїздив часто до Галичини а торік був у Львові, де обертав ся в кругах социялістичних і російскої еміграциї. Тут старав ся він навіть позискати собі львівску поліцию в той спосіб, що зрадив російских фалшівників гроший. Поліция уважаючи его длятого за свого „вірника“ або після злодійскої мови за „капуся“ не звертала на него уваги. Хитрий шпигун перебирав ся навіть за офіцира та крутив ся по ріжних ґарнізонових місгах, очевидно, щоби розвідати, чого єму потреба. При ревізиї знайдено у него шифровану азбуку і всілякі важні записки доказуючі безсумнівно, що він займав ся шпигуньством як на поли войсковім так і політичнім. Звіти свої посилав він то до Петербурга то до Варшави а до Галичини приїздив або через Броди або Підволочиска і Границу а послідний раз через Гусятин, очевидно длятого, щоби не впадав западно в очи. Шпигуна відфотоґрафовано а его фотоґрафії розіслано всім властям.

— **Обманьство з картами зелізничими.** Як звістно, біднїйші люди, котрих нестати на оплату їзди зелізницю на дальшім просторі, подають просьбу до дирекциї і дістають знижку, половину білету цілої їзди. Се використав жид Берль Байтельзак і прибравши собі до помочи возьного від зелізниці Гарчаковского, почав робити спекуляцийний інтерес, котрий може був би і добре поплачував, як би не викрив був єго секретар п. Бодиньский, котрого підпис фальшовано на знижках. Отже онодї п. Ант. Кравецкий, ревідент зелізничий і начальник бюр помічничих дирекциї зелізниць, предложив поліциї два подана о знижку карт зелізничих внесені згаданим Байтельзаком на якісь імена жидівскі. Стверджено отже, що той Байтельзак вносив подана о знижку і вручав їх возьному Гарчаковскому, котрий зразу ходив до секретаря п. Бодиньского і просив єго о підпис, кажучи, що робить то для своїх знакомих. П. Бодиньский підписував а Гарчаковский відпродував відтак карти Байтельзакови по 40 до 60 сот. Коли же тих „знакомих“ було вже за богато, Гарчаковский боячись, щоби обманьство не впало в очи, підроблював підписи п. Бодиньского і інтерес ішов дальше. Очевидно найлїпший інтерес робив Байтельзак, котрий відпродував так „впроблені“ карти особам, котрим дирекция нїколи би не дала знижки. На основі того донесеня арештувала поліция Байтельзака і Гарчаковского та відставила обох до поліцийного арешту.

— **Велика крадіж з вломом.** Перед кількома днями доносили ми коротко на сім місци про обікражу доктора Мразка в Сереті на Буковині. Показує ся тепер, що злодії допустили ся незвичайно сьмілої крадежі, бо в білий день і в очах людий, котрі спокійно приглядали ся роботі злодіїв. Дня 30 серпня около 6 год. вечером, в порі, коли до Серету приїздже з Черновець поїзд особовий і коли на улици, що веде до двірця зелізничого, панує найбільший рух, заїхало перед дім дра Мразка, пенсіонованого штабового лікаря, при згаданій улици кількох людий драбинастим возом а користаючи з неприсутности дра Мразка, котрий тоді обходив недужих, отворили вштрихом двері а добувшись в той спосіб до помешканя винесли звідтам найспокійнїйше в сьвіті зелізну вертгаймівску касу висадили єї на віз і в очах сусідів поїхали найспокійнїйше в сьвіті в сторону як до румуньскої границї.

Коли в годину опісля др. Мразек вернув до дому і побачив отворені двері і брак каси, дав зараз знати до жандармериї, котра сейчас пустила ся за злодіями в погоню, але безуспішно. В касі було 30.000 корон готівкою і цінними предметами а крім того богато предметів з золота, кілька перстенїв з брилянтами і золотий годинник з ланцушком. До жандармериї і суду зголошує ся богато сьвідків, котрі виділи злодіїв при роботі, як они порали ся з таким спокоєм, що всім здавало ся мов би робили щось на приказ властителя. Жандармерия набрала того переконаня, що проводиром тої злодійскої ватаги єсть якийсь Грабовский, кримінальник в роді Васїньского, котрий пересидів вже кілька літ в кримінали в Румунії і в Галичині.

Телеґрами.

Відень 5 вересня. Президент міністрів бар. Бінерт вернув нині з Ішля.

Триєст 5 вересня. Вчера по полудни і вечером вже не повторили ся демонстрациї против Словінців. Підчас знищеня каварні „Мінерва“ демонстранти стріляли також, але не зранили нікого.

Сараєво 5 вересня. Комітет всїляких стоваришень робітничих зложений з 25 делеґатів ухвалив однодушно, що страйк має бути закінчений і що нині, в понеділок, робота розпічне ся.

Берлин 5 вересня. Часописи доносять, що в Шпандаві помер також муж Сарнової, котра перед кількома днями померла на холеру.

Рим 5 вересня. В послідній добі було в Апулії 17 случаїв занедужаня і 17 случаїв смерти на холеру.

Аддіс Абеба 5 вересня. Цїсар Менелик дістав нового атаку апоплектичного. Стан его здоровля єсть грізний.

Атини 5 вересня. Прибув тут вибраний до грецких народних зборів Кретиєць Польоґоргіс.

Константинополь 5 вересня. „Ікдам“ довідує ся з автентичного жерела, що Порті дано поважну запоруку що до удержаня єї верховної власти над Кретою. Внаслідок того нема небезпечности евентуального зірваня відносин межи Туреччиною а Грециєю. В кругах Порти настало успокоєне.

Бостон 5 вересня. На Атлянтийськім Океані затонув анґлійский пароход „Westront“. Причиною катастрофи був огонь, який вибух на корабли. Часть залоги уратовано; 18 осіб бракує, мабуть згинуло.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **3·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·32, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).